

kan også godt forstå, at man kan komme i tvivl. Men spørgsmålet er, når man kommer i tvivl, hvilke hensyn der kommer først. Er det hensynet til individet eller hensyn til staten? Og her må jeg sige, at når jeg i den sidste ende skal træffe mit valg, er hensynet til individet det vigtigste for mig. Det må være den enkelte, der skal bestemme, hvad der er det rigtige for ham eller hende, og finde ud af, hvilken tilværelse man ønsker at leve, og derfor ønsker jeg med dette lovforslag at fjerne reglen om, at staten kan gribe ind og bestemme over vort liv.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Man bliver jo helt betænkelig ved, at man selv har været med til at undfange børn i dølgsmål, uden at sæden er blevet testet, for hvad kunne der ikke være gået galt? Det er helt absurd.

For det første vil jeg sige, at jeg synes, det er meget, meget groft over for f.eks. bøsse miljøet at omtale det som et gråt marked; jeg hørte ikke den forrige ordfører gøre det, men jeg har hørt flere gøre det. Derudover er det sagt, at alle de lesbiske, der i dag er fuldt bevidste om nødvendigheden af, at der også skal være en mand i nærheden af barnet, og på en eller anden måde inddrager faderen, bruger de metoder, som lige er blevet beskrevet, på en måde, så man skulle tro, det var noget halvkriminelt og sjasket og kvaksalveragtigt, der var foregået. Men jeg kender adskillige lesbiske, som har børn og lever under forhold, som jeg i hvert fald personlig finder fuldt betryggende, fordi de som vi andre har set sig godt for, da de afgjorde, hvem der skulle være far til deres barn.

Så vil jeg også sige, at den metode, de bruger, er altså ikke så risikabel som den, vi andre har brugt – hvis man endelig skal sammenligne – og efterfølgende har de gjort sig umage for, at barnet på en eller anden måde kom til at kende sin far. Dét er for galt at stå her og kalde de metoder for noget, der er betænkeligt med hensyn til sundheden osv. De er menneskelige og rigtige rent menneskerettighedsmæssigt over for barnet.

Jeg mener også, at ordførerne er i fuld gang med at diskriminere barnet, fordi det pludselig får en dobbelt afgrænsning, hvis man ikke ophæver donoranonymiteten, og jeg synes, det er groft at omtale disse mange kvinder og deres børn på den måde, man lige har gjort.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil blot spørge fru Margrete Auken, om det er sådan i dag med den lovgivning, vi har gennemført med virkning fra den 1. oktober 1997, at hvis en kvinde fortæller, at hun ikke lever i et ægteskabslignende forhold og ønsker hjælp til at få foretaget insemination, må en læge lovligt medvirke til den behandling. Det må kunne besvares heroppefra.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det var da et underligt spørgsmål, for det troede jeg da godt man vidste. Nej, det må han selvfølgelig ikke, men det er heller ikke det, vi snakker om. Og hvis en lesbisk kommer og siger, at hun er gravid og sådan og sådan, må han da heller ikke sige, at det er forbudt.

Det gør de lesbiske i stor udstrækning, og jeg ved, at mange er enige med mig og andre i SF, der kunne gå med til det, hvis donoranonymiteten blev ophævet. Der er mange, der er enige med os i, at det er det mest ansvarlige over for barnet, og det er det, jeg taler om her. Det er den retstilstand, vi bør have, hvis læger og sædbank, og hvad ved jeg, skal blandes ind i det, for vi skal sikre, at vi ikke diskriminerer barnet med hensyn til at kunne finde ud af, hvem der er dets far. Man kunne selvfølgelig sige, at det måske burde gælde for alle, der får en anonym sæddonor, og jeg synes, der er et problem her. Men når der trods alt er en social far, er problemet af et andet og betragtelig mindre omfang, end hvis der slet ikke er en mand.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Nu bliver spørgsmålet om donoranonymitet rejst, og det synes jeg er et andet spørgsmål, selv om det også er interessant.

Jeg vil også prøve at forstå lidt af denne debat, og jeg vil bede fru Margrete Auken om at forklare heroppe fra talerstolen, hvilken skillelinje man lægger ind, sådan at nogle har donoranonymitet, og nogle andre ikke har donoranonymitet. Hvad er det, der rent taktisk gør, at hvis der er donoranonymitet, kan vi skaffe flertal for det i Folketinget? Er det den slags ræsonnementer, der ligger bagved, eller hvad er det, der gør, at hvis der er tale om lesbiske, skal der ikke være donoranonymitet, men for andre skal der være det? Jeg kunne godt tænke mig at høre helt præcist, hvad der er baggrunden for det.